

Artyści ślascy na I Międzynarodowym Festiwalu

Muzyki Współczesnej w Warszawie

Bolesław Woytowicz

Jest jednym z najznakomitszych muzyków polskich doby współczesnej. W historii naszej kultury zdobył poczesne miejsce zarówno jako kompozytor, pianista, pedagog jak i organizator ruchu muzycznego.

Urodził się w 1899 roku w Dunajowicach na Podolu. Na Uniwersytecie Warszawskim studiował matematykę, prawo i filologię. Z zakresu literatury rosyjskiej napisał pracę doktorską. Studia pianistyczne odbył w Wyższej Szkole Muzycznej im. Fr. Chopina w Warszawie, pod kierunkiem Aleksandra Michałowskiego. W kompozycję wprowadzała go Nadia Boulanger w Paryżu, u której kształcili się najwybitniejsi muzycy ze wszystkich prawie krajów Europy.

Od 1924 roku rozwija Woytowicz nieprzerwanie działalność muzyczną. Daje ogromną ilość koncertów nie tylko w Polsce, ale i za granicą — we Francji, Austrii, Niemczech, Szwajcarii, Włoszech, Holandii i w krajach nadbałtyckich. W okresie 1924 do 1939 był wykładowcą w Wyższej Szkole Muzycznej im. Fr. Chopina w Warszawie. Od 1945 roku prowadzi klasę fortepianu i kompozycji w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Katowicach. Uczniem jego jest między innymi Wojciech Kilar, wybitny utalentowany kompozytor młodego pokolenia.

Woytowicz należy do muzyków bardzo aktywnych i dynamicznych. Interesują go dosłownie wszystkie problemy, związane z życiem kulturalnym. Jego wkład w dyskusje oraz aktywne życie muzyczne jest twórczy i wydatny.

Bolesław Woytowicz jest laureatem licznych nagród muzycznych: Państwowej Nagrody Muzycznej za r. 1937, dwóch Nagród Państwowych I stopnia (w 1948 roku za II Symfonię i w 1950 r. nagrody zespołowej za przygotowanie kandydatów do IV Międzynarodowego Konkursu Chopinowskiego), wreszcie I Nagrody Festiwalu Muzyki Polskiej za kantatę Prorok (1951). W ubiegłym roku został odznaczony „Sztandarem Pracy”.

Wszystkie nie drukowane utwory przedwojenne Woytowicza zaginęły w powstaniu warszawskim. Z bogatego dorobku powojennego wymienić należy szczególnie dwie symfonie. Szkiełce symfoniczne, Kantatę na pochwałę pracy, Kantatę Prorok, liczne pieśni, utwory fortepianowe, instrumentalne i kameralne. Z tych ostatnich II kwartet smyczkowy uchodzi dotychczas za najbardziej reprezentacyjne dzieło Bolesława Woytowicza — i obok II Symfonii i Kantaty Prorok — cenione jest jako jedno z wielkich osiągnięć powojennej muzyki polskiej.

Muzykę Woytowicza cechuje mistrzowska znajomość kompozytorskiego rzemiosła, doskonałość budowy, wielka pomysłowość oraz wielka siła uczuciowego wyrazu, który wypływa z rzeczywistej potrzeby twórczej.

Cechy te uwydatnia świetnie II kwartet smyczkowy, który podczas festiwalu w Warszawie wykona zespół węgierski „Tatra” z Budapesztu, a także II Symfonia zwana „Warszawską”, wprowadzona do programu festiwalowego przez orkiestrę Państwowej Filharmonii z Brna. (ad)